

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

18 noiembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Boico Victor, Toma Nadejda,

examinând, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Caragia Elisaveta în numele inculpatului împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 februarie 2020 și sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 31 octombrie 2019, în cauza penală în privința lui

Platon Veaceslav xxxxxx, născut la xxxxxxxx.

Termenul examinării cauzei:

Prima instanță: 26.04.2019 – 31.10.2019;

Instanța de apel: 21.11.2019 – 17.02.2020;

Instanța de recurs: 17.06.2020 – 18.11.2020.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 31 octombrie 2019, Platon Veaceslav a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.4 Codul Penal și în baza acestei Legi, prin aplicarea art.79 alin.1 Codul penal și art.364¹ alin.8 Cod de procedură penală, i-a fost stabilită pedeapsa - închisoare pe un termen de 3 (trei) luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În temeiul art.90 alin.1 Codul penal, executarea pedepsei închisorii stabilite lui Platon Veaceslav s-a suspendat condiționat pentru o perioadă de probațiune de 2 (doi) ani, dispunându-se neexecutarea pedepsei aplicate, dacă în perioada de probațiune condamnatul nu va săvârși o nouă infracțiune și prin respectarea condițiilor probațiunii va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

În conformitate cu art.90 alin.6 Codul penal, Platon Veaceslav a fost obligat în perioada de probațiune să participe la programe probaționale și să presteze muncă neremunerată în folosul comunității pentru o perioadă de 100 (una sută) ore.

Cererea procurorului privind încasarea de la inculpatul Platon

Veaceslav în beneficiul statului a sumei de 30,19 lei cu titlu de cheltuieli de judecată pentru constatarea stării de ebrietate cu alcooltestul "Drager" a fost respinsă ca neîntemeiată.

2. Pentru a se pronunța în cauza dată, în sensul enunțat, prima instanță a reținut că, Platon Veaceslav, cunoscând cu certitudine că acționează cu încălcarea prevederilor pct.14 lit. a) al Regulamentului Circulației Rutiere care prevede că „Conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate, sub influența drogurilor sau altor substanțe contraindicate, sub influența preparatelor medicamentoase care provoacă reducerea reacției, fiind bolnav, traumatizat sau într-o stare avansată de oboseală de natură să-i afecteze capacitatea de conducere”, a condus mijlocul de transport în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, în următoarele circumstanțe: La 13 aprilie 2019, aproximativ la ora 02.00 min., Veaceslav Platon, nedeținând permis de conducere, conștientizând că a consumat alcool și respectiv se afla în stare de ebrietate alcoolică, acționând cu intenție directă, dându-si seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale și prevăzând urmările lor, a urcat la volanul motocicletei de model „xxx” și, în timp ce se deplasa pe str. xxxx, mun. Chișinău, a fost stopat de către colaboratorii Inspectoratului Național de Patrulare.

Fiind suspectat în conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică, a fost supus controlului alcooltestului „DRAGER”, prin care a fost stabilită concentrația vaporilor de alcool în aerul expirat de 0,45 mg/l, care conform prevederilor art. 134¹² alin.3 din Codul Penal, constituie stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat.

Acțiunile lui Platon Veaceslav au fost încadrate în baza art. 264¹ alin.4 Codul penal, adică conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, săvârșită de către o persoană care nu deține permis de conducere.

3. Sentința a fost atacată cu apeluri de către:

3.1 Procurorul în Procuratura mun. Chișinău, Oficiul Buiucani, Vozian Dorin, prin care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei penale conform ordinii stabilite pentru prima instanță și pronunțarea unei noi decizii, prin care Platon Veaceslav să fie recunoscut culpabil de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin.4 Codul penal și să-i fie stabilită pedeapsa de 6 luni închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea apelului procurorul a invocat că:

- instanța de judecată la stabilirea pedepsei, nu a ținut cont de personalitatea acestuia și de caracteristica acestuia în societate;
- Platon Veaceslav este predispus de a comite infracțiuni, anterior

inculpatul fiind recunoscut vinovat de săvârșirea aceluiași tip de infracțiune;

- la individualizarea pedepsei penale, urma a pune valoare pe aceste date care caracterizează persoana inculpatului, întrucât este evident că acesta și-a educat un sistem degradat de valori sociale, fiind nejustificată suspendarea executării pedepsei, atâta timp cât condamnatul, a demonstrat faptul neconștientizării gradului de pericol social al faptelor săvârșite, efectul preventiv al pedepsei anterior aplicate fiind în totalitate ignorat;

- cu privire la aplicarea art. 79 Cod Penal în privința inculpatului, consideră că nu era oportună aprecierea vârstei inculpatului ca circumstanță excepțională, din motivul conștientizării de către acesta a gravității faptei sale, dar și a ignorării repetate a normelor legale, fiind condamnat anterior;

- instanța de judecată nejustificat a respins solicitarea acuzatorului în partea încasării din contul inculpatului Veaceslav Platon, în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare.

3.2 Avocatul Caragia Elisaveta în numele inculpatului prin care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei penale conform ordinii stabilite pentru prima instanță și pronunțarea unei noi decizii, prin care lui Platon Veaceslav să-i fie stabilită pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

În motivarea apelului avocatul Caragia Elisaveta în numele inculpatului a invocat că:

- Platon Veaceslav vina a recunoscut, de cele întâmplante s-a căit sincer, nu are antecedente penale, a optat pentru judecarea cauzei în procedură simplificată conform art. 364¹ Cod de procedură penală, fapt care consideră că poate conduce instanța la concluzia că Platon Veaceslav conștientizează gravitatea faptelor sale și poate fi reeducat și reintegrat în societate;

- pedeapsa aplicată de instanța de judecată sub formă de închisoare, chiar cu suspendarea executării acesteia este una prea aspră.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 februarie 2020 a fost respins ca nefondat apelul avocatului Caragia Elisaveta, în numele inculpatului Platon Veaceslav.

A fost admis apelul procurorului, casată sentința în partea care se referă la individualizarea executării pedepsei și cheltuielilor de judecată și pronunțată în această parte o nouă hotărâre conform modului stabilit pentru prima instanță după cum urmează:

Pedeapsa stabilită lui Platon Veaceslav, în baza art.264¹ alin.4 Codul

penal, urmează a fi executată în penitenciar de tip semiînchis, cu excluderea prevederilor art.90 Codul penal.

A fost încasat de la Platon Veaceslav în beneficiul statului suma de 30 (treizeci), 19 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Celelalte dispoziții ale sentinței fiind menținute.

4.1 Instanța de apel a statuat că: La pronunțarea sentinței, prima instanță, corect, a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a concluzionat că inculpatul a comis anume infracțiunea imputată.

Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art.101 Codul de procedură penală.

Instanța de apel a constatat cu certitudine că Platon Veaceslav a comis infracțiunea prevăzută de art. 264¹ alin. 4 Cod penal, adică conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, săvârșită de către o persoană care nu deține permis de conducere.

Instanța de apel a menționat că, la stabilirea pedepsei, urmează de luat în considerație faptul că au fost stabilite circumstanțe agravante anterior a comis infracțiuni similare, iar ca circumstanțe atenuante, s-a constată ca fiind căința sinceră.

Instanța de apel a considerat ca legală și echitabilă pedeapsa stabilită inculpatului. Prima instanță a ținut cont de faptul că inculpatul a recunoscut vina, instanța de apel a menționat că nu o consideră ca circumstanță atenuantă, deoarece circumstanței respective i s-ar acorda o dublă valență juridică.

În astfel de cazuri, pentru realizarea scopurilor pedepsei, urmează a fi stabilită o pedeapsă cu închisoare pe un termen mai mare decât minimul posibil.

Instanța de apel a statuat referitor la regulile stabilite în art.78 Codul penal faptul că, urmează a fi reținut faptul că, în cazul lipsei circumstanțelor atenuante și prezența circumstanțelor agravante, se impune stabilirea unei pedepse mai mare decât minimul posibil și mai mică decât maximul posibil. La caz, de către prima instanță corect a fost stabilit că inculpatul anterior a fost condamnat pentru comiterea unei infracțiuni de același gen de infracțiuni, însă concluzii necesare nu și-a făcut, continuând activitatea sa infracțională.

Instanța de apel a concluzionat că prima instanță corect și întemeiat i-a aplicat inculpatului, pedeapsa în mărime de 3 luni închisoare cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, ținând cont și de faptul că dânsul a recunoscut faptele indicate în rechizitoriu și a solicitat ca

judicata să se facă pe baza probelor administrate în fază de urmărire penală, aplicând prevederile art. 70 alin.3¹ Codul penal și art.364¹ Codul de procedură penală.

Colegiul penal a menționat că, la caz nu pot fi reținute argumentele apărării privind aplicarea unei pedepse mai blânde, or, sentința în această parte este una legală și întemeiată.

Instanța de apel, ținând cont de multitudinea circumstanțelor care descriu infracțiunea respectivă nu a considerat rațional faptul că prima instanță a dispus suspendarea executării pedepsei, în acest sens găsim veridice și aplicabile argumentele invocate în apel de către acuzatorul de stat.

Raționând prin prisma textelor de lege menționate, instanța de apel a relevat că, la stabilirea pedepsei inculpatului Platon Veaceslav, a aplicat prevederile art.90 Codul penal, a suspendat condiționat executarea pedepsei stabilite în privința inculpatului fără a motiva necesitatea soluției respective și fără a da eficiența cuvenită prevederilor art.61 și art.75 Codul penal.

O condiție obligatorie (și unicul temei) pentru condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei rezidă în faptul că nu ar fi rațional ca inculpatul să execute pedeapsa cu închisoare stabilită. Aceasta ar însemna că, în rezultatul cercetării cauzei și calităților individuale ale inculpatului Platon Veaceslav s-a format convingerea fermă în posibilitatea atingerii scopurilor pedepsei penale fără izolarea de societate, dar în condițiile unui control profilactic al comportamentului persoanei respective într-o anumită perioadă de timp.

Instanța de apel a statuat că pedeapsa stabilită de către prima instanță cu aplicarea prevederilor art.90 Codul penal, suspendând condiționat executarea pedepsei, nu este echitabilă, întrucât nu este capabilă de a contribui la realizarea scopurilor ale pedepsei penale, cum ar fi restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane.

Prima instanță neîntemeiat a conchis că împrejurările cauzei penale, îndeosebi cele reținute de către prima instanță, ce vizează personalitatea inculpatului, sunt suficiente pentru a aplica prevederile art. 90 alin.1 Codul penal.

Prin urmare, instanța de apel a notat că la individualizarea pedepsei, prima instanță justificat a ținut cont și de faptul că inculpatul a săvârșit o infracțiune ușoară, fiind comisă prin varianta agravată a acesteia.

În viziunea instanței de apel, fapta comisă de inculpat prezintă un

pericol sporit pentru societate, care atentează la securitatea circulației, prima instanță urma să țină cont de gravitatea infracțiunii comise.

Instanța de apel a conchis, că infracțiunea comisă de către inculpat are un grad sporit de gravitate, prin conducerea repetată a mijlocului de transport în stare de ebrietate, care nu poate fi neglijat la stabilirea modului de executare a pedepsei, fiind absolut necesară izolarea acestuia de societate.

La caz fiind reținute și împrejurări referitoare la personalitatea inculpatului, ce-i atenuează răspunderea penală, instanța de apel a considerat că sunt în măsură de a justifica aplicarea unei pedepse cu reducerea termenului, stabilindu-i-se, o pedeapsă în limita minimă a sancțiunii prevăzute de legea penală, redusă în baza art.70 alin.3¹ Codul penal și art. 364¹ Cod de procedură penală.

Instanța de apel a considerat că pedeapsa de 3 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis stabilită în sarcina inculpatului și modalitatea de executare a acesteia, o să convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare, iar aplicarea unei pedepse mai blânde, poate încuraja pe viitor săvârșirea altor infracțiuni.

Instanța de apel a statuat că pedeapsa stabilită de către prima instanță cu aplicarea prevederilor art.90 Codul penal, suspendând condiționat executarea pedepsei, nu este echitabilă, întrucât nu este capabilă de a contribui la realizarea scopurilor ale pedepsei penale, cum ar fi restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane.

Totodată, instanța de apel făcând trimitere la prevederile art. 143, art. 227 și art. 229 Cod de procedură penală, a considerat întemeiat apelul acuzatorului de stat și a dispus încasarea de la inculpat în beneficiul statului a sumei de 30,19 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

5. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de către avocatul Caragia Elisaveta în numele inculpatului prin care invocând incidența *pct. 10* a dispozițiilor art. 427 Cod de procedură penală a solicitat repunerea în termenul de declarare a recursului din motiv că termenul de contestare a deciziei, pronunțată public la data de 18 martie 2020 a expirat în perioadă decretată ca stare de urgență, iar din data de 15 mai 2020 urmează să curgă un nou termen potrivit pct. 8 din Anexa nr. 1 la Decizia nr. 1 din 18 martie 2020 a Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova, casarea deciziei în partea ce tine de individualizarea pedepsei și stabilirea unei pedepse lui Platon Veaceslav

sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității în mărime de 140 ore.

5.1 În susținerea recursului avocatul Caragia Elisaveta în numele inculpatului a invocat că:

- consideră că circumstanțele de fapt au fost corect stabilite de prima instanță și apel în ce privește încadrarea juridică a faptei, însă nu a fost corect individualizată pedeapsa;

- inculpatul în instanța de judecată a declarat că recunoaște vina și se căiește de cele întâmplate și a optat pentru judecarea cauzei în procedura simplificată prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală;

- la momentul comiterii infracțiunii Platon Veaceslav nu avea vârsta de 21 ani, fapt care poate fi apreciat de instanța de judecată ca o circumstanță excepțională care ar permite instanței de judecată aplicarea prevederilor art. 79 CP potrivit cărora instanța în situații excepționale este în măsură să aplice o pedeapsă mai blândă decât cea prevăzută de norma penală, sau de altă categorie decât este prevăzut de articolul incriminat;

- lui Platon Veaceslav îi putea fi aplicată o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată astfel cum s-a solicitat în apelul depus în interesul inculpatului, în mărime de 140 ore;

- în cazul în care instanța consideră că muncă neremunerată nu este o pedeapsă în măsură să educe inculpatul care a comis repetat această infracțiune, consideră că instanța de apel putea lăsa în vigoare art. 90 Cod penal, acordând inculpatului un termen de probă pentru ca acesta să îndreptățească încrederea instanței și să își corecteze comportamentul în spiritul respectării legislației în vigoare. Or, aplicarea pedepsei cu închisoarea cu executare pentru o infracțiune ușoară reprezintă o măsură prea drastică luată față de persoana cu o vârstă fragedă, care potrivit legiuitorului poate fi apreciată ca circumstanță excepțională.

6. La recursul ordinar declarat, în conformitate cu art. 431 alin. (1) pct. 11 Cod de procedură penală, a depus referință procurorul, pledând pentru inadmisibilitatea acestuia, ca vădit neîntemeiat și lipsit de temeiuri legale.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

În speță, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor art.422 Cod de procedură penală, și a declarat recursul ordinar în termen, reieșind

din Hotărârea Parlamentului privind declararea stării de urgență nr. 55 din 17 martie 2020, prin care a fost declarată stare de urgență pe întreg teritoriul Republicii Moldova pe perioada 17 martie – 15 mai 2020.

În conformitate cu pct.8 din Dispoziția Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii nr. 1 din 18 martie 2020 au fost stabilite măsuri specifice în domeniul justiției pe perioada instituirii stării de urgență, conform anexei.

Astfel, potrivit pct.1 al Anexei la Dispoziția nr. 1 din 18 martie 2020 a Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova s-a dispus că, pe durata stării de urgență termenele de prescripție și termenele de decădere de orice fel nu încep să curgă, iar, dacă au început să curgă, se suspendă pe toată durata stării de urgență instituite potrivit Hotărârii Parlamentului nr. 55 din 17 martie 2020.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

În speță se reține, că recurentul în cererea de recurs își manifestă dezacordul cu individualizarea pedepsei stabilite, critici ce cad sub incidența temeiului de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, în sensul că „s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale”.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal reține că alegațiile recurentului invocate în cererea de recurs nu s-au confirmat în urma cercetării materialelor cauzei, din următoarele considerente.

Cât privește temeiul de recurs invocat prin prisma temeiului de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, precum că, instanțele de judecată au aplicat inculpatului o pedeapsă prea aspră, fără a ține cont art. 79 Cod penal-la momentul infracțiunii Platon

Veaceslav nu avea vârsta de 21 ani, din care considerent solicită aplicarea în privința inculpatului a unei pedepse mai blânde, sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității în mărime de 140 ore, Colegiul penal atestă că sunt neîntemeiate aceste critici și acestea reprezintă opinia subiectivă a recurentului față de aceleași circumstanțe apreciate în speță de instanțele de judecată, or instanța de apel în decizie la pct. 10-94 (f.d.102verso-104), și-a motivat corect soluția de casare a sentinței primei instanțe în partea individualizării pedepsei și modului de executare a acesteia, și a argumentat detaliat soluția sa prin care a dispus ca *pedeapsa stabilită lui Platon Veaceslav, în baza art.264¹ alin.4 Codul penal, urmează a fi executată în penitenciar de tip semiînchis, cu excluderea prevederilor art.90 Codul penal.*

Astfel, din textul deciziei instanței de apel, se reține că aceasta a luat în considerare circumstanțele invocate supra de recurent, pedeapsa fiind aplicată cu respectarea cerințelor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, precum și a ținut cont în deplină măsură de criteriile generale de individualizare a pedepsei penale, prevăzute de art. 7, 75 Cod penal, de cerințele prevăzute de art. 61 alin. (2) Cod penal, în vederea realizării scopului legii penale, de restabilire a echității sociale, corectare și reeducare a inculpatului Platon Veaceslav, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

Colegiul penal, constată că la caz, instanța de apel a reținut și împrejurări referitoare la personalitatea inculpatului - inculpatul anterior a fost condamnat pentru comiterea unei infracțiuni de același gen de infracțiuni, însă concluzii necesare nu și-a făcut, continuând activitatea sa infracțională, că la momentul comiterii infracțiunii Platon Veaceslav nu avea vârsta de 21 ani (art. 79 Cod penal) ce-i atenuază răspunderea penală, fiind în măsură de a justifica aplicarea unei pedepse cu reducerea termenului, stabilindu-i-se, o pedeapsă în limita minimă a sancțiunii prevăzute de legea penală, redusă în baza art.70 alin.3¹ Codul penal și art. 364¹ Cod de procedură penală, imputată ultimului.

În acest sens, se reține că aceste prevederi legale au fost raportate just la circumstanțele cauzei penale, gravitatea infracțiunii, greutatea poverii pedepsei aplicate pentru inculpat, precum și la personalitatea inculpatului Platon Veaceslav, care deși și-a recunoscut vinovăția, acesta a săvârșit o infracțiune ce fac parte din categoria infracțiunilor ce prezintă un pericol sporit pentru societate, care atentează la securitatea circulației.

Or, prejudicierea relațiilor sociale cu privire la securitatea circulației rutiere are consecințe cu un pronunțat caracter grav, reprezentând una din cele mai importante probleme sociale, cu atât mai mult că acesta

reprezintă tendințe ascendente.

În asemenea situații pentru a fi atins scopul legii penale, urmează a se interveni mai prompt, cu aplicarea unei pedepse reale cu executare, pentru ca inculpatul, precum și alte persoane să-și facă concluziile de rigoare, pentru a nu fi admise pe viitor săvârșirea unor astfel de fapte prejudiciabile, calificate ca infracțiuni și astfel doar aplicarea unei pedepse cu închisoarea, cu executarea reală a acesteia, va duce la reeducarea și corectarea inculpatului, precum și la restabilirea echității sociale, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

În aceste condiții, instanța de recurs ordinar acceptă concluzia instanței de apel, că în privința inculpatului Platon Veaceslav nu este rațional de a fi aplicată suspendarea condiționată a executării pedepsei conform prevederilor art. 90 Cod penal, mai mult că aplicarea prevederilor art. 90 alin. (1) Cod penal, nu este echitabilă, întrucât nu este capabilă de a contribui la realizarea scopurilor ale pedepsei penale, cum ar fi restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane. Practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit. De asemenea, o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Prin urmare, Colegiul penal conchide, având în vedere veridicitatea argumentelor instanței de apel în motivarea soluției sale în partea pedepsei stabilite și modului de executare a acesteia, și în virtutea corectitudinii acesteia și pentru a evita repetări inutile, că le acceptă și le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeleș ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

În consecință, Colegiul penal nu a constatat prezența erorilor de drept invocate de recurent ce ar fi afectat hotărârea atacată sub aspectele contestate, deoarece soluția adoptată de instanța de apel este legală și întemeiată, iar recursul ordinar declarat este inadmisibil, fiind vădit

neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Caragia Elisaveta în numele inculpatului împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 februarie 2020, în cauza penală în privința lui *Platon Veaceslav xxxxx*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 30 decembrie 2020.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Boico Victor

Toma Nadejda